

Case om overgangene mellem sektorerne

Fru Hansen konsulterer sin praktiserende læge, da hun føler smerter i maven. Efter en undersøgelse hos egen læge bliver hun sendt hjem igen uden videre behandling. Hun er ellers så glad for sin egen læge, men synes ikke, at han tager hendes symptomer alvorligt. Der går noget tid, og symptomerne forværres. Fru Hansen henvender sig igen hos sin praktiserende læge, og denne gang bliver hun henvist videre til sygehuset.

Den praktiserende læge giver informationer, bl.a. om hvilke undersøgelser hun formodentlig skal have foretaget på sygehuset. Men hun kan slet ikke koncentrere sig om alle de oplysninger – hun synes, at det kunne være rart også at få noget information på skrift i form af brochurer.

Fru Hansen synes, ventetiden inden indlæggelsen er meget lang. Hun ville ønske, at hendes praktiserende læge ville støtte hende i ventetiden. Hun håber, at hun får hurtigt brev fra sygehuset om indkaldelse til undersøgelse og behandling.

Fru Hansen er meget i tvivl, og har flere forskellige spørgsmål, hun godt kunne tænke sig at få afklaret, men hun ved ikke, hvor hun skal henvende sig i ventetiden. Hun synes, at det kunne være rart med et brev med et telefonnummer, hvor hun kunne kontakte en person og stille nogle af alle de spørgsmål, hun funderer over i ventetiden.

Fru Hansen bliver indlagt, opereret og får en stomi. Personalet er vældig søde og behandler hende godt. Da hun skal udskrives, får hun ingen udskrivningssamtale, og bliver heller ikke oplyst om, hvad hun kan eller skal undgå i forhold til operationen, når hun kommer hjem. Hun er derfor utryk og i tvivl om forholdsregler, bl.a. i forhold til sin stomi, når hun kommer hjem. Hvad må hun og hvad må hun bestemt ikke? Hun ville ønske, at hun havde fået en afsluttende samtale, hvor også hendes mand kunne deltage. På den måde vidste han også, hvad der var sket på sygehuset, og de var to til at huske på forholdsreglerne i hjemmet. Derudover synes Fru Hansen, at hun mangler noget information på skrift, som hun kan læse igen og igen, hvis hun ikke kan huske alt det, de har sagt på sygehuset, eller er i tvivl om noget, efter hun er blevet udskrevet.

Fru Hansen kommer hjem fra sygehuset. Der er forskellige forhold, hun gerne vil spørge sygehuset om, fx stille nogle specifikke spørgsmål til kirurgen frem for til egen læge. Hun vil helst ikke være til besvær eller forstyrre de travle læger og sygeplejersker på sygehuset. Derfor foreslår hendes søn, at det kunne være godt med en e-mail adresse til afdelingen, hvor han kan skrive alle hendes spørgsmål ned og få svar i løbet af et nogle dage.

Det er dejligt at være hjemme igen, men Fru Hansen har svært ved at overkomme den personlige pleje samt de huslige pligter. Der ligger ingen plan for hjemmesygeplejen efter udskrivelsen, og hun har ingen samtale med dem før udskrivelsen fra kirurgisk afdeling. Derfor er hun i tvivl omkring flere forhold. Er det fx overhovedet er muligt at få hjemmesygeplejerske – eller nogle hjælpemidler? Hjemmesygeplejen er slet ikke orienteret fra sygehuset om Fru Hansens indlæggelse, og derfor tager hun selv kontakt til dem. Efter at hun selv har skabt kontakten, kommer der en hjemmesygeplejerske, der er sød og betænksom. Men hjemmesygeplejersken kommer desværre ikke som aftalt, og er ikke orienteret om, hvad Fru Hansen har brug for fx er der ikke de remedier der skal bruges til stomien. Der bliver lagt en plan for hjemmesygeplejen – som dog ikke bliver overholdt.

10 dage efter udskrivelsen besøger Fru Hansen sin egen læge. Hun bliver forbavset over, at egen læge hverken er informeret om, at hun har været indlagt på sygehus, hendes diagnose, eller hvilken medicin hun tager. Den praktiserende læge virker heller ikke interesseret i, hvad der er sket på sygehuset i forhold til hendes sygdom og behandling. Fru Hansen føler ikke, at der er en interesse eller en opfølgning fra egen læge på, hvordan hun har det.

Fru Hansen synes, at der ligger et alt for stort ansvar på hende, fx at hun selv skal arrangere hjemmesygepleje eller fortælle lægen, hvad der er sket på hospitalet, og hvilken medicin hun nu får. Hun synes, at der mangler en person, som har det overordnede ansvar for det samlede behandlingsforløb.